

EREKLYE,

THE REST

/ IN PEACE:

BORSOS JÁNOS,
KERESZTES
ZSÓFIA,

KERESZTESI
BOTOND,

HAYDNKOPF

LÖRINC LILLA,

SZINYOVA

GERGŐ

RELIC, HAYDNKOPF

EREKLYE, HAYDNKOPF

Művészek *Artists:*

The Rest / in Peace (Borsos János,
Keresztes Zsófia, Keresztesi Botond,
Lőrinc Lilla, Szinyova Gergő)

Kurátor *Curator:*

Zsikla Mónika

2022.06.18–09.30.

Tihanyi Apátsági Múzeum

2022.10.05–10.29.

Q Contemporary

Kedves látogató!

Haydn és az Esterházyak neve az elmúlt évszázadokban szétválaszthatatlanul összeforrt, hiszen a zeneszerző több mint 40 éven keresztül, 1761 és 1803 között szolgált udvari zenészként, karmesterként és komponistaként az Esterházy hercegi udvarban. Haydn maga korában komoly újítónak számított – az európai felvilágosodás és a francia forradalom eszméi is jelentős nyomot hagytak munkásságán. A vonósnégyes "feltalálójaként" és az oratórium megújítójaként mélyrehatóan befolyásolta a zenetörténetet.

Amit ma a kortárs művészet számára a műtárgypiac, a múzeumok és a gyűjtők jelentenek, azt a felvilágosult abszolutizmus idejében még a különböző főúri családok, mint megrendelők jelentették az alkotók számára. Haydn, aki mint udvari művész, romantikus zseni, radikális avantgardista és posztmodern művészfigura a művészi önmegértés mentalitástörténetének széles ívét írja le, a maga módján felforgató volt, hiszen – az Esterházy hercegek akarata ellenére – más megrendelők számára is komponált, sőt, kompozícióit kinyomtattatta és Európa-szerte terjesztette. A személyét körüllegő misztikum és csodálat még halálát követően is fennmaradt, hiszen a frenológia lelkes hívei eltulajdonították koponyáját, amely aztán kalandos útját bejárva csak 1954-ben találkozik újra a testtel. Erre a történelmi helyzetre kerestük a kortárs művészek reflexióit Zsikla Mónika kurátor segítségével. Az elkészült művek kiállítása – melynek a nyáron a Tihanyi Bencés Apátság nemrég felújított, atemplomi részéhez kapcsolódó galériája adott otthont, most a Q Contemporary kortárs művészeti központba költözik.

Örülünk, hogy mind a kiállítást most befogadó intézmény, mind a Tihanyi Bencés Apátság személyében olyan együttműködő partnerekre találtunk, akiknek hasonlóak a céljaik, és akikkel közösen tudjuk kereseni

és megtalálni a választ arra, miként tud a tradíció és a kortárs művészet párbeszédbe lépni egymással, és gondolatébresztő módon együtt megjelenni a mai közönség számára. Ennek a törekvésünknek ad keretet a 2022 nyarán elindított, a művészeti projektjeinket ernyőként átfogó *Esterházy Art Echo* brand, amely egyszerre foglalja magában mindazt, ami az Esterházy család szellemiségéből megőrződött és azt, ahogyan ez a mai napig „visszhangzik” a kulturális életben és a közvéleményben.

Alapítványunkkal továbbra is azon dolgozunk, hogy sokszínű programokkal, a tradíció és a kortárs formák ütköztetésével, minél progresszívebb módon tartsuk fenn és ismertessük meg az Esterházy család örökségét, miközben új kulturális és társadalmi értéket hozunk létre – legyen az egy kreatív történelmi verseny, kortárs performansz, könyvbemutató, kiállítás vagy koncert. Arra törekszünk, hogy projektjeink révén a jövőben a budapesti és a nyugat-magyarországi régió meghatározó kulturális szereplőjévé váljunk.

Czigány Balázs
Esterházy Magyarország Alapítvány

Dear visitor!

The names of Haydn and the Esterházy have become inseparably entwined over the centuries, as the composer served as court musician, conductor and composer at the Esterházy court for more than 40 years between 1761 and 1803. Haydn was a significant innovator in his day - the notions of the European Enlightenment and the French Revolution had a major influence on his work. As the „inventor” of the string quartet and the innovator of the oratorio, he had a profound impact on music history.

For the contemporary art scene, the art market, the museums and the various collectors present an equal driving force, as did the various aristocratic families – through their patronage – for the artists in the days of the Enlightened Absolutism. Haydn’s artistic path delineated a broad arc of artistic self-understanding ranging from court artist to Romantic genius, from radical avant-gardist to an embodiment of the post-modern. He was subversive in his own way, composing for other clients against the wishes of the Esterházy dukes, having his compositions printed and distributed throughout Europe. The mystery and admiration surrounding his person persisted even following his death, as fervent supporters of phrenology stole his skull, which embarked upon an adventurous journey only to rejoin his body in 1954. We sought reflections of contemporary artists on this historical constellation with the help of curator Mónika Zsikla. The exhibition of the completed works, which was showcased this summer in the recently renovated gallery space of the Benedictine Abbey of Tihany – a venue situated in the undercroft of the abbey –, will now be on display at Q Contemporary.

We are delighted that both the institution currently hosting the exhibition and the Benedictine Abbey of Tihany has proved themselves to be collaborative

partners with a similar set of goals, with whom we could seek and find answers to how tradition and contemporary art can enter into meaningful dialogue and merge in a thought-provoking way for today’s audience. The Esterházy Art Echo brand, launched in the summer of 2022, is the umbrella brand for our art projects, encompassing what has been preserved from the spirit of the Esterházy family and how it still „resonates” in the cultural scene and public opinion to this very day.

With our Foundation, we strive to preserve and promote the heritage of the Esterházy family in the most progressive manner possible, through diverse programmes, combining tradition and contemporary forms while creating new cultural and social value – be it a creative competition on history, a contemporary performance, the publication of a book, an exhibition or a concert. Through our projects, we aim to emerge as a major cultural player in Budapest and the West-Hungarian region in the near future.

Balázs Czigány
Esterházy Foundation Hungary

EREKLYE,

Az Esterhazy Privatstiftung és az Esterházy Magyarország Alapítvány égíse alatt megvalósuló, *Ereklye, Haydnkopf* című kiállítás a kortárs képzőművészet eszközeivel reflektál Joseph Haydn, az Esterházy hercegi család legjelentősebb támogatója és kedvezményezettje halálát övező rejtélyekre. Az Esterházy-alapítványok a család kulturális örökségét gondozva tartják ébren Kelet-Ausztriában és a Pannon térségben az Esterházy család határokön átívelő szellemiségét, kulturális kisugárzását.

Haydn 1761-ben mint másodkarnagy lett az Esterházy-udvar alkalmazottja, majd első karnaggyá lépett elő, és idővel ő vezette a zenekar mellett az udvari operatársulatot, valamint a herceg napi kamarazenélései alkalmával is ő vezényelt. Több mint 30 évig állt zeneszerzőként az Esterházy család és az udvar szolgálatában. A zenével kapcsolatos kreatív víziói nem csupán újfő alkotóvá és új műfajok kitalálójává tették, hanem üzletemberként és menedzserként is korát megelőzve tűnt ki pályatársai közül. Halálát azonban drámai fordulatok követték: mivel elhunya alig néhány nappal az osztrák császárvárost megszálló Napóleon 1809-es asperni veresége után következett be, temetését nagyon gyorsan és szerény külsőségek között kellett megtartani. Amikor pedig jóval később, 1820-ban művészi nagyságához és jelentőségéhez méltó körülmények között szerették volna végső nyughelyére helyezni a tetemét, az exhumálás során felnyitott koporsóban egy fej nélküli holttestet találtak. A zeneszerző eltűnt koponyájának rejtélye nemcsak osztrák, hanem magyar művészeket is megihletett. Így az irodalom nagyjai közül Esterházy Péter *Harminchárom változat Haydn-koponyára* című drámai opusával adózott e történetnek, amelynek több magyar és nemzetközi színpadi adaptációját is nagy sikerrel játszották. Ugyancsak Esterházy Péter írt hét prózai szöveget Haydn *Krisztus utolsó hét szava a keresztfán* című oratóriumához, és az így létrejött előadás inspirációjára született Nádler István hasonló című, hét festményből álló sorozata.

HAYDNKOPF

A Tihanyi Bencés Apátság altemplomának vadonatúj galériaterében bemutatott *Ereklye, Haydnkopf* című kiállítás keretei között a *The Rest / In Peace* formáció öt fiatal képzőművésze reflektál a halott zeneszerző eltűnt koponyájának titokzatos történetére. E feldolgozások mellett további adalékokkal szolgálhat és az értelmezés horizontját is tágíthatja a helyszín, az apátsági altemplom mint az egyetlen épiségben megmaradt Árpád-kori magyar királyi temetkezőhely. A 20. századi művészet megnyilvánulásaként pedig egy ismeretlen szerzőjű, *Haydnkopf* című mellszobor érkezett az Esterhazy Privatstiftung tulajdonából a kiállításra.

Zsikla Mónika
(Q Contemporary)

The exhibition *Relic, Haydnkopf*, organized under the auspices of Esterhazy Privatstiftung and Esterházy Foundation, uses contemporary art to reflect on the mysteries surrounding the death of Joseph Haydn, the most important patron and beneficiary of the Esterházy family. By preserving the cultural heritage of the family, Esterházy Foundations keep alive the transnational spirit and cultural influence of the Esterházy family in East Austria and the Pannonian region.

Haydn was employed as an associate conductor by the Esterházy family in 1761, then was promoted to first conductor, and in time he became the leader of the court opera company as well as conducting the orchestra and the prince's daily chamber music recitals. He was a composer in the service of the Esterházy family and the court for more than 30 years. His creative vision for music made him not only an innovator and inventor of new genres but also a businessman and man-

ager much ahead of his time. His death, however, was followed by a dramatic turn of events: since it occurred just days after Napoleon's defeat in Aspern in 1809, his funeral had to be held very quickly and in modest circumstances. When, much later, in 1820, his body was to be laid to rest in a setting worthy of his artistic genius and significance, a headless corpse was found in the coffin that had been opened during the exhumation. The mystery of the composer's missing skull has inspired not only Austrian but also Hungarian artists. Thus, one of the greatest representatives of Hungarian literature, Péter Esterházy paid tribute to this story with his dramatic opus *Thirtythree Variations to Haydn's Skull*, which has been performed with great success in several Hungarian and international stage adaptations. Péter Esterházy also wrote seven prose texts for Haydn's oratorio *The Seven Last Words of Our Saviour on the Cross*, and the resulting performance inspired István Nádler's series of seven paintings of the same title.

In the *Relic, Haydnkopf* exhibition, held in the brand-new gallery space of the undercroft of the Benedictine Abbey of Tihany, five young artists from *The Rest / In Peace* group reflect on the mysterious story of the dead composer's missing skull. In addition to these works, the site of the undercroft, the only Hungarian royal burial place preserved intact from the Árpád period, may provide further insights and broaden the horizon of interpretation. As an expression of 20th-century art, a bust of *Haydnkopf* by an unknown author from the Esterhazy Privatstiftung is also included in the exhibition.

Mónika Zsikla
(Q Contemporary)

THE REST

A 2018-ban alapított *The Rest / in Peace* csoport eltérő médiumokat alkalmazó, különböző művészi stratégiákat és felfogásokat képviselő, egymással mégis kreatív együttműködésre képes feltörekvő és középgenerációs művészek szövetsége. Alapítók: Keresztesi Botond, Keresztes Zsófia, Borsos Lőrinc (Borsos János, Lőrinc Lilla), Szinyova Gergő.

„Ami megöl, meg is erősít”

A morális és kulturális értékválság egymásnak ugrasztja és felőrli az adott közeget, de mindig kitermeli az ellenállást, és így előbukkannak a menekülő útvonalak is. Mi az utóbbiak megtalálásában vagyunk érdekeltek. Bár mindig is eszkimó ország voltunk, a kannibalizmus rég volt ennyire a nyakunkon. A kihalófélben levő fókák száma megtizedelődött, a maradékot pedig különböző kórok gyötrik. Ha nem találunk új vadászterületeket, nem marad más opció, mint egymást felzabálni. Ha ebben nem kívánunk részt venni, persze más élőhelyre is vándorolhatunk, de sajnos semmi sem garantálja, hogy az eszkimó krízis nem ér utol minket. Megáshatjuk még a saját sírunkat is, ha radikális megoldásra vágyunk. Meghalunk siránkozni és munkához látunk. Európa és a Balkán határáról indulunk, egy verem mélyéről. Lefele fúrunk egészen a föld magjáig, ahol aztán mindannyian elégünk. A részeket, amik megmaradnak belőlünk - mert remélhetőleg lesz, ami túléli - vulkánok okádják majd ki magukból, szerte a világon. A kitörések láttán nyilván szentséggel majd a többség a sok hamu meg füst miatt, de a katasztrófaturisták elemükben lesznek. Aztán a lávaföldekre expedíciókat szerveznek majd, és lesz, aki gyémántot is talál.

/ IN PEACE

Established in 2018, the artist group, *The Rest / in Peace*, is a fellowship of emerging and middle-generation artists who engage in creative collaboration even though they represent different artistic strategies and use different media. The founders are Botond Keresztesi, Zsófia Keresztes, Lőrinc Borsos (János Borsos, Lilla Lőrinc) and Gergő Szinyova.

“What kills you makes you stronger”

The crisis of moral and cultural values results in internal strife within the scene, eroding it from within. Still, it also gives rise to resistance, allowing escape routes to emerge. Our interest is in finding the latter. Although we have always been an Eskimo country, cannibalism has not been present for a while. Already on the verge of extinction, the number of seals has decimated, and the rest are ailed by various diseases. If we fail to find new hunting grounds, we will have no other option soon but to devour each other. Of course, we can migrate to other habitats, however, there is no guarantee that the “Eskimo crisis” will not follow us there. We might as well dig our own graves if we wish for a radical solution, and that’s exactly what we are planning to do. We let our lamentation die and get to work. Our point of departure is the border of Europe and the Balkans, the bottom of a pit. We drill down to the core of the Earth, where we all burn. Our remaining parts – for hopefully something will survive – will be spewed up by volcanoes worldwide. The majority will curse at the sight of the eruptions because of all the ash and smoke, but disaster tourists will be in their element. They will organize expeditions to the lava fields and some will even find diamonds.

KERESZTES

*1985, Budapesten él és dolgozik / Lives and works in Budapest

Keresztes Zsófia művészeti tanulmányait 2010-ben fejezte be a Magyar Képzőművészeti Egyetem festő szakán. Az egyetemi évek alatt a képsík 3D-s térbe történő kimozdításával kísérletezett, majd textilarchitektúrákat készített. Diplomázása után sokat kísérletezett a papír formálhatóságával, installációit leginkább az efemer jelleg határozta meg. A 2016-os év azonban változást hozott művészetében: ekkor talált rá a szobrainak jelenleg is az alapanyagát képező polisztirolra, valamint a szobrok héjszerkezetét képező üvegmozaikra. Ebben az időszakban már a személyiség formálódásának stációihoz és az ezeket alakító tapasztalatok leképezéséhez kapcsolódó absztraktabb, amorf testképzés jellemző munkáira.

Művészetében az egymásba olvadó ikonográfiai alakzatok komplex és képlékeny rendszere az „ezredfordulós” generáció formanyelvével és referenciáival párosul. Művei megtettesült mozaikokként értelmezhetők, amelyek sajátosan ötvözik az érzékiséget és a virtualitást, az analógot és a digitálist, a valóságost és a szürrealist – egy archaikus, mégis rendkívüli módon kortárs vizuális nyelvet megteremtve járják körül a szubjektum önzonosságának kérdéseit. Itt kiállított *The Wig* című munkája Haydn parókájának történetét vette alapul. Arra a meglepő pillanatra utal vissza, amikor az exhumálás során felfedezték, hogy a zeneszerző koponyája hiányzik a sírból, a parókája viszont a holttest feje nélkül, kiüresedett szimbólumként maradt hátra a koporsóban. A fehér rizsporos paróka eredetileg az arisztokraták státusszimbóluma volt, majd fokozatosan kikopott a divatból és a közéletből. Az új, polgári réteg nem akart azonosulni az egykori főnemesség mentalitásával: a parókát már nemcsak olyan eszköznek tekintették, amely a szépséghibák elfedésére szolgál, hanem bizalmatlanságot szült, megtévesztést sugallt, mintha viselőjük aggasztóbb titkokat rejtegetne. Ez a baljós vélekedés jelenik meg a parókát formáló, szellemszerű alakban.

ZSÓFIA

Keresztes Zsófia nemzedékének kimagasló tehetségként az elmúlt években számos nemzetközi egyéni és csoportos tárlaton és időszaki rendezvényen vett részt, 2022-ben pedig *Az álmok után: merek dacolni a károkkal* című kiállításával Magyarországot képviseli az 59. Velencei Biennálén.

Zsófia Keresztes graduated from the Hungarian University of Fine Arts in 2010 with a degree in painting. During her studies she experimented with the displacement of the picture plane into 3D space, and then made textile architectures. After graduating, she experimented a lot with the plasticity of paper, characteristically producing ephemeral installations. However, 2016 brought a change in her art: it was then that she discovered polystyrene, the raw material for her sculptures at present, as well as glass mosaics, used to form the shell of her sculptures. During this period, her works were characterized by more abstract, amorphous constructions, linked to mapping the stages of personality formation and the experiences that shape them.

In her art, a complex and seamless system of iconographic figures is combined with the formal language and references of the millennials. Her works may be interpreted as mosaics incarnate, combining sensuality and virtuality, analogue and digital, real and surreal, to create an archaic yet remarkably contemporary visual language that explores questions of subject's self-identity. Her work *The Wig*, exhibited here, is based on the story of Haydn's wig and is a reference to the surprising moment when, during the exhumation, the composer's skull was found missing from the grave, while his wig was left in the coffin as an empty symbol, without the head of the corpse. The powdered wig was originally a status symbol for aristocrats, but gradually

The Wig, 2022
polisztirol, üvegmozaik, purhab, üvegszálak
háló, ragasztó, acél, cementfuga
változó méretű kompozíció
A művész tulajdona

The Wig, 2022
polystyrene, glass mosaic, PU foam,
fiberglass mesh, glue, steel, cement grout
composition of variable size
Property of the artist

went out of fashion and disappeared from public life. The new middle class did not want to identify with the mentality of the former aristocracy: wigs were no longer seen as a means of concealing beauty flaws, but as a source of mistrust, as a deception, as if the wearer were hiding more worrying secrets. This perception is reflected in the ghostly figure forming the wig.

As an outstanding talent of her generation, Zsófia Keresztes has participated in numerous international solo and group exhibitions and temporary events in recent years, and in 2022 she will represent Hungary at the 59th International Art Exhibition of La Biennale di Venezia with her exhibition *After Dreams: I Dare Defy the Damage*.

KERESZTESI

*1987, Budapesten él és dolgozik / Lives and works in Budapest

Keresztesi Botond 2007 és 2012 között folytatta tanulmányait a Magyar Képzőművészeti Egyetem festő szakán. A kelet-európai színtér posztdigitális festő-nemzedékének egyik legkiválóbb magyar képviselője, az Y generáció tagjaként egy feltörekvő, új festészeti gondolkodás (posztdigitális festészet) úttörője. Nemzedéktársaihoz hasonlóan gyerekkora óta meghatározó számára a videójátékok és elektronikus kütyük vizuális látványvilága. Festészeti kérdésfeltevései erre az alapvető tapasztalatra épülnek és a digitális, valamint az analóg világ közötti határvonal elmosódott természetére, a valóság két külön szférájának folyamatos párbeszédére és keveredésére irányulnak. Munkái elsősorban a festészet médiumához köthetők. Festményeihez többnyire az interneten talált, mindennapi tárgyakról készült fotókat használ kiindulásként, amelyeket gyakran saját készítésű felvételekkel kombinál. Festett felületein a sík és a térbeli, a valóságos és a fiktív dimenziók kollázsszerűen keverednek egymással.

Műveinek hivatkozott előképei a történeti avantgárdig és az 1940-es évek plakátművészetéig nyúlnak vissza. Kedvelt referenciái közé tartozik Bortnyik Sándor, Kassák Lajos és az aktivizmus, az analitikus kubizmus, az 1980-as évek tárgykultúrája és reklámfelületei, valamint a nyolcvanas évek sci-fi filmjeinek látványvilága. Itt kiállított két festményének központi motívuma az idő, illetve annak rétegei. Haydn életét és nem utolsósorban halálát rendkívüli módon meghatározta az egyidejűség, tekintve hogy halála után a teste és a szelleme különvála létezett tovább. Az emberi lét fizikális maradványa egyedül a csont, míg az idő kijátszására különböző maradandó nyomokat, papíron, vásznon, kottákban művészeti produktumokat, zeneműveket hagyunk hátra. A zenét időbelisége miatt Haydn korában nem volt olyan egyszerű megőrizni, mint manapság. A zenedarabok csak úgy élhettek tovább, ha zenészek megtanulták és lejátszották, illetve ha kottákban rögzítették a szólamokat, amiről a mester személyesen gondoskodott. Keresztesi itt látható festményei hasonlóan múltbéli töredékekből épülnek fel, melyek az internet könyvtárában

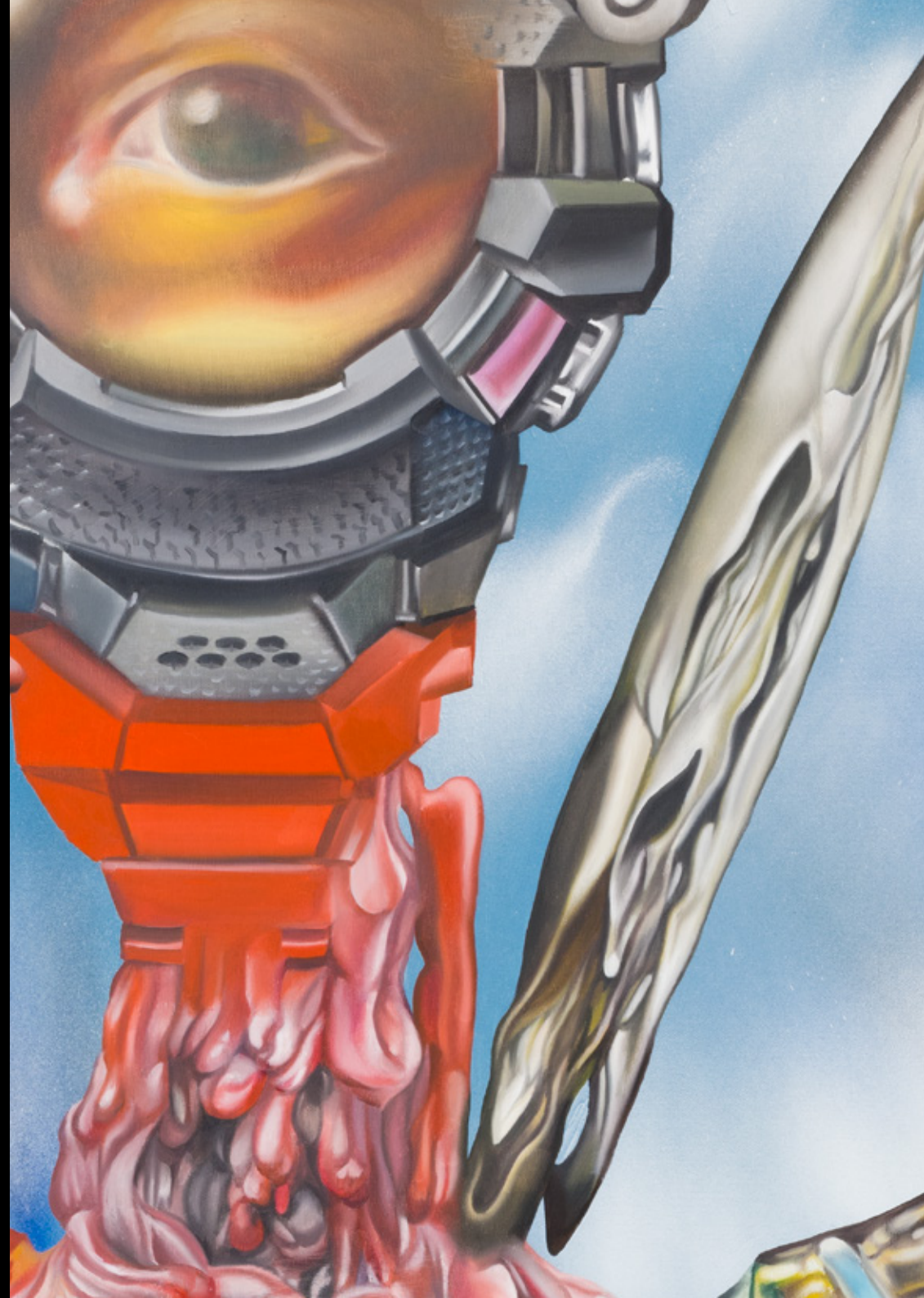
BOTOND

egyidejűleg megtalálhatók, mégpedig úgy, hogy emberek időről időre lemásolták ezeket – ugyanúgy, mint Haydn annak idején a kottáit. A mester eltűnt koponyájának misztikus történetét és az időbeliségre tett reflexiókat Keresztesi a festmények címadásában is összekapcsolta azzal, hogy e két művéhez a 20. század egyik jelentős irodalmi alkotásának, Karinthy Frigyes saját agyműtétéről szóló regényének (*Utazás a koponyám körül*) a címét vette kölcsön.

Keresztesi Botond az utóbbi időben számos nemzetközi és hazai csoportos és egyéni kiállításon szerepelt. A berlini és mexikóvárosi Future Gallery művésznének közösségi oldalait rajongók tábora kedveli és követi.

Botond Keresztesi studied at the Hungarian University of Fine Arts between 2007 and 2012, majoring in painting. He is one of the most outstanding Hungarian representatives of the post-digital generation of painters in Eastern Europe and, as a member of Generation Y, a pioneer of an emerging new way of thinking about painting (post-digital painting). Like his peers, he has been influenced by the visual world of video games and electronic gadgets since his childhood. The questions raised in his painting are based on this fundamental experience and focus on the blurred boundary between the digital and analog worlds, the constant dialogue and blending of two separate spheres of reality. His work is primarily connected to painting as a medium. His paintings predominantly use photographs of everyday objects found on the Internet as a starting point, often combined with shots of his own making, creating a collage of flat and spatial, real and fictional dimensions.

The referenced models of his work go back to the historical avant-garde and poster art of the 1940s.

His favorite references include Sándor Bortnyik, Lajos Kassák and activism, analytical cubism, the object culture and advertising surfaces of the 1980s, and the visual world of 1980s science fiction films. The central motif of the two paintings on display here is time and its various layers. Haydn's life and, not least, his death were greatly determined by simultaneity, considering that after his death his body and spirit continued to exist separately. The only physical remnant of human existence is the bone, while, to outrun time, we leave behind various permanent traces of time on paper, canvas, or sheet music, in artistic productions and musical pieces. Because of its temporality, music was not as easy to preserve in Haydn's time as it is today. Pieces of music could only survive if they were learned and played by musicians, or if they were recorded in sheet music, which the master personally took care of. Keresztesi's paintings exhibited here are similarly made up of fragments from the past, which can be found on the internet due to people copying them from time to time – just as Haydn did his sheet music in his time. Keresztesi linked the mystical story of the maestro's missing skull and reflections on temporality in the titling of the two paintings as well, by borrowing the title of one of the major 20th-century literary works, Frigyes Karinthy's novel about his own brain surgery (*A Journey Around My Skull*).

As an artist of the Future Gallery in Berlin and Mexico City, Botond Keresztesi has participated in numerous international and national group and solo exhibitions recently. His social media pages are liked and followed by a huge fan base.

Reise um meinen Schädel 1–2, 2022
akril, vászon
120 x 120 cm (egyenként)
A művész tulajdona

Reise um meinen Schädel 1–2, 2022
acrylic on canvas
120 x 120 cm (each)
Property of the artist

BORSOS

LŐRINC

A két képzőművész, Lőrinc Lilla (1980) és Borsos János (1979) 2008 óta Borsos Lőrinc néven dolgozik együtt. Az alkotók által létrehozott fiktív identitás egy saját kreatív tudattal rendelkező lényt takar, akinek gyakorlatát kezdetben nagyban meghatározta az aktuálpolitikai eseményekre, kiemelt történelmi emlékekre és művészettörténeti jelenségekre tett reflexiók sokasága, melynek vizualitása leginkább a konceptuális művészet és a popkultúra szemléletével volt rokonítható. Az ebben való elmélyülést követően, egy három évig tartó válságkezelő-projekt során (*Önkritikus portré*, 2013-2016) figyelme fokozatosan inkább saját magánmitológiájának megalkotására irányult, vagyis egy sajátos, enigmatikus, a szakrális ikonográfiát megidéző, de a személyes transzcendencia lehetőségeit kutató művészi nyelv kialakítására törekedett. Védjegye mindenkor a fényes fekete zomácfesték, amely egyszerre nyeli el és tükrözi vissza a külvilág impulzusait. Jelen kiállításon a két alkotó, Borsos Lőrinc egy, a címben említett 2016-os művét aktualizálja, amely a korábbival dialogikus viszonyban lévő új alkotások létrehozásához teremt számára alapot, ám ezúttal Borsos és Lőrinc külön szempontjából megfogalmazva. A művészek együttműködésük óta először 2018-ban dolgoztak külön, egy csoportos kiállítás (*The Rest / in Peace*) keretein belül ugyanezen alkotókkal, a mostani munkáik is ebbe a sorozatba illeszkednek. Az új művek inspirációjaként szolgált Haydn elrabolt, majd visszavásárolt feje, mint a status quo – kalandos utat bejárt - kifejeződése. Ugyancsak inspiratív az a másik titokzatos fej, amely egy ideig – az igazi híján – a status quót volt hivatott fenntartani, majd egyfajta „extraként” kapott helyet a Haydn-ereklyék között. A művész a kisajátítás gesztusa által megragadja a hatalmi reprezentációs szimbólumot és művészeti esztétizálásnak, azaz funkciótlanságnak veti alá. A jelképet „színtiszta képzetté alakítja át”,* és az így kapott fejet rápróbálgatja a művészeti érvényesülés ellentmondásos narratíváinak különböző testeire.

* Boris Groys: *A művészeti akvizízmusról*

The two artists, Lilla Lőrinc (1980) and János Borsos (1979), have been working together under the name Lőrinc Borsos since 2008. The fictitious identity the artists created is a creature with its own creative consciousness, whose practice was initially largely determined by a multiplicity of reflections on current political events, significant historical memories, and phenomena of art history, whose visual world was mostly akin to the approaches of conceptual art and pop culture. After having immersed itself in this world, during a three-year crisis management project (*Self-Critical Portrait*, 2013-2016), its attention gradually turned more towards the creation of its own private mythology, that is, towards the development of a specific, enigmatic artistic language evoking sacral iconography but also exploring the possibilities of personal transcendence. Its trademark is the glossy black enamel paint, which both absorbs and reflects the impulses of the outside world. In the present exhibition, the two artists update a 2016 work by Lőrinc Borsos, mentioned in the title, which provides a basis for the creation of new works in dialogue with the earlier ones, but this time formulated from the separate perspectives of Borsos and Lőrinc. Since the start of their collaboration, the artists worked separately for the first time in 2018, albeit in a group exhibition (with *The Rest / in Peace* group), and their current works are part of this series. The inspiration for new works was Haydn's stolen and then repurchased skull, as an expression of the status quo with its adventurous journey. The mysterious other head is likewise inspiring: for a time, it had to fill the status quo for lack of the real one, and then it found a place as a kind of extra skull among the Haydn relics. Through the gesture of appropriation, the artist seizes the symbol of power representation and subjects it to artistic aestheticization, i.e., de-functionalization. The symbol is "transformed into a pure image",* and the resulting head is tried on various bodies of contradictory narratives of artistic expression.

* Boris Groys: *On Art Activism*

Lőrinc: *A test kalandjai*, 2022
temetési kellékek, rituális objektumok, műtárgykörnyezetek
mint a reprezentáció halálának, vagy feltámasztásának eszközei

Lőrinc: *Adventures of the Body*, 2022
funeral paraphernalia, ritual objects, contexts of artifact
as means of representing death or resurrection

Borsos: *A fej kalandjai*, 2022
papír, vegyes technika
változó méret

Borsos: *Adventures of the head*, 2022
mixed technique on paper
variable size

SZINYOVA

*1986, Budapesten él
és dolgozik / Lives and
works in Budapest

GERGŐ

Szinyova Gergő festészete sok szálon kötődik az utóbbi évek új absztrakt tendenciáihoz, de legújabb képei többnyire olyan önálló sorozatokként működnek, amelyek a piktúra történeti és aktuális paradigmáinak körüljárására, át- és újraértelmezéseire is kísérletet tesznek. A hivatkozott történeti előzményeket az egyes kompozíciókon belül tovább ütközteti, így művein olyan egymástól térben és időben végtelen távolságban található minőségek is kölcsönhatásba kerülnek, mint például a geometrikus absztrakció feszes motívumkészlete és a street art fesztelen air-brush gesztusrendszere. A korábbiaktól eltérően azonban legutóbbi munkáit az új absztrakt törekvések helyett egyfajta figurális fordulat jellemzi.

Legújabb alkotásainak képtereiben a csendélet, a portré és a tájképfestészet történeti hagyományai és gyakran hivatkozott motívumai köszönnek vissza. Eredeti kontextusaikból kiemelve a szimbólumok minden esetben teljesen új narratívákként értelmeződnek újra. A vonalrajzokkal karikatúraszerűen megformált figurák hangulata vizuálisan oldja a megjelenített karakterek és kompozíciók által sugallt feszültségeket és az egyes ábrázolások melankóliáját. Mindeközben a festmények címadása visszautal a geometrikus absztrakció történetének arra a jellegzetességére, hogy a festők nem adtak címet a képeiknek. Szinyova ezt az attitűdöt erősítve az *Untitled* címrészt további, az értelmezést segítő vagy éppen gátoló narratív elemekkel egészíti ki. Itt kiállított *Untitled (...)* című vásznai a művész idei évben elkezdett „fejsorozatának” legújabb darabjai, amelyek ezúttal Haydn holttestének rejtélyesen eltűnt koponyájára reflektálnak. A festmények központi motívuma a fej, amelynek fekvő helyzete az ember kiszolgáltatottságát megelevenítve utalhat halott vagy éppen pihenő állapotára. A nagyobb méretű képpár egyben reflexióként is értelmezhető az Esterhazy Privatstiftung tulajdonából a kiállításra érkezett, ismeretlen szerzőjű *Haydnkopf* című mellszoborra, amelynek sötétre festett, bronzosított felülete anyagában eredetileg fehér gipszöntvény.

A kisebb méretű festmény fehér fejmotívuma erre a nem látható, eredeti fehérségre utal, amely egyben a kiállításnak címet adó misztikus történet metafizikus ábrázolásaként is értelmezhető (*Ereklye, Haydnkopf*), ám a vászon felületén megelevenedő fejforma akár egy gliptotéka antik szobormásolatainak test nélküli, arctalan gipszfejeit is emlékezetünkbe idézheti.

Nemzedékének kiemelkedő tehetségéeként Szinyova Gergő az elmúlt években számos nemzetközi egyéni és csoportos kiállításon mutatkozott be Budapesten, Grazban, New Yorkban és Los Angelesben. Legutóbb a budapesti Kisterem Galéria mutatta be nagy sikerrel alkotásait az olaszországi Artissima nemzetközi vásáron.

Gergő Szinyova's painting is linked to the new abstract tendencies of recent years in many ways, but his latest paintings mostly function as independent series that also attempt to explore, reinterpret, and redefine historical and topical paradigms of pictorialism. The historical antecedents alluded to are further collided within each composition so that spatially and temporally distant qualities, such as the tight set of motifs of geometric abstraction and the casual air-brush gestures of street art, interact in his works. Unlike his previous paintings, however, his recent work is characterized by a figurative turn rather than new abstract aspirations.

His latest works recall the historical traditions and frequently invoked motifs of still life, portrait and landscape painting. Taken out of their original contexts, the symbols are in each case reinterpreted as entirely new narratives. The atmosphere of the figures, formed with line drawings like caricatures, visually releases the tensions and melancholy of the characters and compositions depicted. Meanwhile, the titling of the

Untitled (...), 2022
akril, vászon, 190 x 280 cm

Untitled (...), 2022
acrylic on canvas, 190 x 280 cm

Untitled (...), 2022
akril, vászon, 40 x 60 cm

Untitled (...), 2022
acrylic on canvas, 40 x 60 cm

paintings echoes a feature of the history of geometric abstraction in that the painters did not give titles to their paintings. Reinforcing this attitude, Szinyova adds further narrative elements to the title *Untitled*, which may either help or hinder interpretation. The paintings *Untitled (...), 2022* exhibited here are the latest in a series of “headworks” begun by the artist this year, this time reflecting on the mysterious disappearance of Haydn’s skull. The central motif of the paintings is the head, the horizontal position of which may suggest a dead or resting state, evoking the helplessness of the human being. The larger pair of paintings may also be interpreted as a reflection on the bust lent for this exhibition by Esterhazy Privatstiftung: *Haydnkopf* by an unknown author, the darkly painted bronzed surface of which is originally white plaster cast. The white head motif of the smaller painting is a reference to this unseen, original whiteness, which can also be interpreted as a metaphysical representation of the mystic story that gives the exhibition its title (*Relic, Haydnkopf*), but the head depicted on the canvas could also evoke the disembodied, faceless heads of antique plaster casts in a glyptothèque.

As an outstanding talent of his generation, Gergő Szinyova has exhibited his work in numerous international solo and group exhibitions in Budapest, Graz, New York, and Los Angeles. Most recently, Kisterem Gallery in Budapest presented his works with great success at Artissima, the most renowned international fair in Italy.

Kiadó *Published by*
Esterházy Magyarország Alapítvány

Grafika *Graphic design:*
Regős Benedek

Fotók *Photography:*
Bíró Dávid, Regős Benedek

Fordítás *Translation:*
Thomas Cooper, Patrick Taylor

Nyomda *Printed by:*
EPC Nyomda, Budaörs

© Esterházy Magyarország Alapítvány, 2022

THE REST

/ IN PEACE:

JÁNOS BORSOS,

ZSÓFIA

KERESZTES,

RELIC,

BOTOND

KERESZTESI,

LILLA LŐRINC,

GERGŐ

SZINYOVA

HAYDNKOPF